

Verča: Pan Antonín Lébr se narodil v období druhé světové války roku 1942 v Kladně. Část svého dětství strávil u tety a strýce.

Pan Lébr: „Tatínek se v té době druhé světové války trošičku zamotal do přechovávání komunistického... komunistického poslance.“

Pan Lébr: „Ten pán, který... kterého přechovávali, se jmenoval... Procházka.“

„Shodou okolností v roce 43 v únoru odcházel ten pan od nás... našeho baráčku, tak ho chytli. I když věděl, chlapec věděl, že už pozatýkali některý jiný, tak přes to byl tak neopatrný, že teda byl chycen.“

Šarlot: Když pana Procházku chytli, řekl u výslechu všechno, co potřebovali vědět. Maminka malého Antonína byla odsouzena na šest let. Jeho tatínek a jeho devět přátel za to bohužel zaplatili životem.

Pan Lébr: No a tatínek tedy s tou kladenskou partou, a pozor, s obrovským množstvím lidí, byli popraveni na Pankráci.

Pan Lébr: To byla doba, kdy... To byla doba, když jsem byl malej, brácha taky malej, že jsme tomu moc nerozuměli, že jo.... Akorát že tatínek je mrtvej, jsme věděli.

Klaudie: Během války byla maminka malého Antonína vězněna v koncentračním táboře. K rodině se mohla vrátit až po vyléčení tyfu. Své děti vychovávala i přes pochyby své rodiny, že se o ně zvládne postarat.

Pan Lébr: „Když se vrátila, tak v první řadě odmítla tý tetě, u který já jsem byl jako malinkej... Odmítla, že by mě adoptovali. Řekla ne, já si nechám ty děti obě dvě.“

Pan Lébr: „A maminka řekla, že se o nás postará, i když bude na nás sama. Že nás vychová slušně, že nám zajistí nějaký vzdělání...“

Ríša: Maminka pana Lébra svůj slib dodržela. Pan Lébr začal chodit na chlapeckou školu a později vystudoval pedagogiku.

Verča: Antonín se později zamiloval. Narodily se mu dvě děti. Celý život byl pedagogem.

Pan Lébr: „Když se mi narodila dcera, jako dítě, tak jsem dostal rodinný přídavky na ní... 70kč...rodinný přídavky na tu dceru...na měsíc. Pak se mi narodil kluk za rok, a dostal jsem přídavky 170kč...na oba. Tak si představte za 170 Kč, co pro to dítě člověk může koupit... zařídit... “

Ríša: I přesto, že život pana Lébra nebyl vždy lehký, dnes věří, že nemáme soudit lidi, ale že je máme především dobře poznat.

Pan Lébr: „Já jsem se naučil od maminky...rozdělovat lidi na dobrý a špatný.“

Pan Lébr: „Ta mě učila... ta mi říkala, nerozděluj lidi podle toho, jestli je hnědej, černej, bílej, žlutej, jestli je to věřící nebo nevěřící, vždyť ty věřící některý jsou zlí. Musíš se naučit... to musíš sám poznat.“

Amča: Naše setkání s panem Lébrem bylo jedním slovem senzační. Byl milý, zábavný a skvěle se s ním povídalo. Odesli jsme si toho opravdu hodně, ale moudrá rada jeho maminky nám snad utkví v paměti napořád.